

Sygn. akt VI Ga 174/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Michalina Sanecka

Protokolant: st. sekr. sądowy Halina Ramska

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: Z. M. - (...)w S.

przeciwko : (...), R. H., (...) Spółka Jawna w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. akt V GCupr 537/13.

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda Z. M. – (...)w S. na rzecz pozwanego (...), R. H., (...) Spółka Jawna w S. kwotę 300 zł. (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI Ga 174/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 czerwca 2014 r.

(sporządzone w trybie art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Krośnie

V Wydział Gospodarczy w sprawie z powództwa Z. M. - (...)w S. przeciwko (...), R. H., (...) Spółka Jawna w S. o zapłatę kwoty 2.952,00 zł oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 617,00 zł. tytułem kosztów procesu.

Sąd I instancji uznał, że powód nie wykazał okoliczności oraz dowodów mogących jednoznacznie przesądzić o zawarciu umowy z (...), R. H., (...) Spółka Jawna w S. i podważyć twierdzenia strony pozwanej dotyczącego zawarcia umowy wyłącznie z J. H., działającym we własnym imieniu.

Strona powodowa pismem z dnia 14 stycznia 2014 r. wniosła apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości oraz domagając się uchylecia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów postępowania.

Powód w/w wyrokowi Sądu Rejonowego zarzucił:

1. naruszenie art. 45 Konstytucji RP poprzez złamanie zasady równości stron,
2. pominięcie treści wynikających z art. 68 k.c. i art. 70 k.c. oraz przepisów Prawa budowlanego wraz z przepisami Rozporządzenia Ministra Transportu Gospodarki Morskiej i Budownictwa z dnia 25 kwietnia 2012 r., co skutkowało nierozstrzygnięciem istoty sporu poprzez przyjęcie, że pozwana (...), R. H., (...) Spółka Jawna nie zleciła powodowi istotnej części ich (...)złożonego w Urzędzie dzielnicy B. w W. i nie otrzymała faktury VAT nr (...) razem z wezwaniem do zapłaty, odebrany w dniu 21 stycznia 2013 r.,
3. błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wydanego orzeczenia mających wpływ na jego treść polegających na:
 - odmowie przełożenia terminu rozprawy na dzień po 31 grudnia 2013 r. zgodnie z wnioskiem powoda, potwierdzonym zaświadczeniem lekarza sądowego w celu przesłuchania powoda w charakterze świadka,
 - uznaniu, że potwierdzenie odebrania listu poleconego (z oryginałem faktury VAT nr (...)) w dniu 12 stycznia 2013 r. przez spółkę (...), R. H., (...) Spółka Jawna, nie jest dowodem na dostarczenie pozwanemu oryginału faktury VAT nr (...),
 - uznaniu, że pozwany (...), R. H., (...) Spółka Jawna odesłał powodowi fakturę (...)mimo twierdzenia pozwanego, że faktura nigdy do niego nie dotarła,
 - uznaniu, że (...), R. H., (...) Spółka Jawna nie zleciła powodowi prac geologicznych w W. na terenie stałego obiektu sportowego, dla którego wykonała dokumentację na jego budowę (stanowisko to narusza art. 68 k.c. i art. 70 k.c.),
 - nie powołaniu z urzędu J. H. na świadka w celu ustalenia okoliczności zawarcia umowy z powodem na wykonanie (...)dla sporządzonej przez spółkę dokumentacji na budowę stałego obiektu sportowego na działce nr (...) w W.,
 - uznanie, że przesłuchanie powoda i pozwanego jest nieistotne dla rozstrzygnięcia sporu, tj., ustalenia stron umowy i usunięcia wątpliwości, czy oryginał faktury VAT nr (...) został odebrany przez pozwanego na poczcie w dniu 21 stycznia 2013 r.,
 - uznanie, że pozwany nie musi zapłacić powodowi za informację geologiczną zawartą w (...)stanowiącej wiodący składnik Dokumentacji na budowę stałego obiektu sportowego w W., sporządzoną przez pozwanego dla (...) dzielnicy B. w W.,
4. naruszenie art. 1160 § k.p.c. poprzez uznanie, że przesłanie listem poleconym faktury VAT nr (...) dołączonej do wezwania do zapłaty i odebranej przez pozwanego w dniu 21 stycznia 2013 r., nie jest dowodem na skuteczne doręczenie w/w faktury pozwanemu,
5. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 22 Prawa budowlanego, art. 74 § 1 k.c., art. 84 § 1 k.c., art. 387 § 1 k.c. oraz przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 września 1999 r. w sprawie ustalania geologicznych warunków posadowienia obiektów budowlanych,
6. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na zaskarżone orzeczenie w szczególności:
 - a. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. polegające na braku wszechstronnej oceny materiału dowodowego skutkujące przyjęciem, że:
 - pozwany nie zamawiał u powoda Ekspertyzy, która jest wiodącą częścią dokumentacji na budowę stałego obiektu sportowego w W. sporządzonej przez pozwanego,

- pozwany w dniu 21 stycznia 2013 r. nie odebrał faktury VAT nr (...),
- pozwany nieodebraną fakturę nr (...) odesłał powodowi,
- pozwany nie był stroną umowy z powodem,
- J. H. nie działał w imieniu (...), R. H., (...) Spółka Jawna,

b. naruszenie art. 379 § 5 k.p.c. w zw. z art. 216 k.p.c. polegające na bezzasadnym oddaleniu wniosku pozwanego o zmianę terminu rozprawy i powołanie na świadka w sprawie,

7. uniemożliwienie potwierdzenia przykazania faktury VAT pozwanemu poprzez przeprowadzenie rozprawy bez udziału powoda, który nie miał pełnomocnika prawnego.

W odpowiedzi na apelację pozwany w piśmie z dnia 26 maja 2014 r. wniósł o jej oddalenie w całości. W uzasadnieniu pisma powód ustosunkował się do zgłoszonych w apelacji zarzutów wskazując na ich bezzasadność.

W piśmie z dnia 27 czerwca 2014 r. (data prezentaty) powód wniósł o przełożenie terminu rozprawy po terminie 31 lipca 2014 r. powołując się na załączone zaświadczenie lekarza sądowego. Nadto złożył wniosek o przesłuchanie go jako powoda oraz J. H. jako świadka.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację powoda w niniejszej sprawie nie dopatrywał się naruszenia przez Sąd Rejonowy w/w przepisów.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał w sprawie prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego

i wyciągnął z niego wnioski logicznie uzasadnione. Dlatego ustalenia faktyczne, jak również podstawy prawne rozstrzygnięcia przyjął za własne.

Należy podkreślić, że art. 233 k.p.c. daje sądowi możliwość oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania. Ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy gdy, brak jest logiki

w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (wyrok SN z 27.09.2002, II CKN 817/00, LEX

nr 56906; wyrok SN z dnia 14.12.2001 r, V CKN 561/00). Sąd Okręgowy nie dopatrywał się żadnych z powyższych uchybień w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Odnosząc się do zarzutu apelacji nieprzeprowadzenia dowodu z urzędu z zeznań świadka (...) należy wskazać, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Sąd ma co prawda możliwość wsparcia stron jednakże może to nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach. Działanie sądu z urzędu może być bowiem odbierane, jako naruszenie równości stron biorących udział w postępowaniu oraz prawa do rozpatrzenia sprawy przez bezstronny sąd. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 sierpnia 2013 r., I ACa 413/13, LEX

nr 1363294). W kontekście powyższych rozważań należy uznać za niezasadny również zarzut apelacji naruszenia art. 379 pkt. 5 k.p.c. w zw. z art. 216 k.p.c. Natomiast co do przesłuchania stron należy zauważyć, że dowód ten Sąd może dopuścić, i to tylko wówczas, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, co jednak w niniejszej sprawie nie miało miejsca (art. 299 k.p.c.). Kwestia konieczności przeprowadzenia dowodu z przesłuchania strony leży w zakresie swobodnej decyzji sądu, opartej na

analizie materiału dowodowego w zakresie jego spójności i zupełności. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2009 r., I PK 19/09, LEX nr 519171).

Zdaniem Sądu Okręgowego chybione są również pozostałe zarzuty naruszenia przepisów prawa budowlanego oraz art. 68 k.c. i 70 k.c., art. 74 § 1 k.c., art. 84 § 1 k.c. i art. 387 § 1 k.c., w istocie bowiem nie znajdują one zastosowania w okolicznościach niniejszej sprawy, zwłaszcza art. 1160 § 1k.p.c., który dotyczy postępowania polubownego (arbitrażowego).

Sąd I instancji nie naruszył także art. 45 Konstytucji RP. Skarżący nie wyartykułował jakie to i poprzez jakie działania Sąd złamał zasady równości stron.

Podsumowując powyższe należy stwierdzić, że w toku procesu powód był zobligowany do wykazania, że zawarł w zakresie przedmiotu umowy ważną umowę z pozwanym. Z obowiązku tego jednak nie zdołał się wywiązać. Nie zaoferował on bowiem Sądowi w zasadzie żadnego wiarygodnego, istotnego dowodu na okoliczność zawarcia przez strony umowy na wykonanie ekspertyzy geologicznej opisanej w fakturach dołączonych do pozwu. Nadmienić należy, że faktura nie stanowi dowodu na okoliczność zawarcia przedmiotowej, a jedynie dokument księgowy.

Sąd odwoławczy pominął dowody z zeznań powoda i świadka zawnioskowane w apelacji albowiem okoliczności na które zostały zawnioskowane były już znane w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, a zatem i na obecnym etapie są już spóźnione.

Sąd nie uwzględnił również wniosku powoda o odroczenie terminu rozprawy bowiem stawiennictwo powoda nie było obowiązkowe.

Reasumując – w świetle powyższego - wyrok Sądu Rejonowego należało uznać za w pełni trafny wobec czego apelację pozwanego Sąd Okręgowy oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.

W przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd orzekł jak w pkt II wyroku - na podstawie art. 108 k.p.c.

w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.).